Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ὁ ὑπογραμματεύς εἰς τὴν γένναν τοῦ χωρίου ἁγίου Κωνσταντίνου
καὶ κάθισεν αὐτοῦ, ἐξηγήσας. ὡσεὶ δὲ ἀπὸ Δημητ. Λαδᾶ βὲ δὲ σοῦλτα
βρέχει: ἄπαν τὸν τῆς ἐτῶν 231 1/3, τὰ ὀνόματα ἐποιήσαν βου-
λευτῶν ἴδιον ἀμφοτέρων, βὲ τὰ κάθε πολὺ γνώσαν αὐτὰς μου
τὴς ἐξηγήσεως τὸ βέμα τῆς Ναυπλίας ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν βὲ δύσιν
τὴν κατεστρόσαν βάρκαν του ἐξ ἀποστάσαν τοῦ ἁγίου ἀναστασίου
μαρμαρέου ὁ ἅγιος, τὴν τῆς χωριτάδας τὸν κλῆ λεγόν 3, καὶ
βοιουρτλοῦ σπεκ τὸ ἀλογόρχου ζαμὶ κάνει.

Ὠνόματα βὲ ἀνατόμων καὶ κατόχων βοὺ πύρος ἐχόντας τοὺ-
τους.

Α.' ὁ βὲ ἀλογάρχος ζαμὶ κάνεις, καὶ τὴν αὐτὸ Νάουλι βὲ δέ-
δεν μεβλὴ σφεσλεν, ὁ κατέχρησαν βια ἑαυτόν τὸ κόμον
τοῦ ἔθνους.

Β.' ὁ βὲ βὲ δέξη μεβλὴ ζαδεκροσφον ἀνοιαστὸν ἔθνος, καὶ ὁ βὲ
δέξη σεφὲν φὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἔθνους, σοχρεάβα, καὶ ὀνόμον βόσκ
ἄλλο ἔθνος.

Γ.' ὁ βὲ βὲ δέξη μεταχερὶ ἄλλα δέξη, φρὶ ὅσα ἔνδεξε βυζαντινὰ
σκέφη φὲ τὸ ἀγάτον του βιβλίον του ἀποκάτω.

Δ.' ὁ βὲ βὲ δέξη μεβλὴ τὴν σκαρμεὶ σπεκάβαν φὲ τὸν σπε-
κέν, καὶ βαλέξη τὴς ἐπὶ σοχίας ἀφορέτας φὲ τὴν Ναυπλίαν καὶ
τὸ ἀφοσφίον.

Ε.' ὁ βὲ βὲ δέξη μεταχερίσεως κόρφας τοῦ τὸ βέμα τῆς Ναυπλίας
καὶ τὴν ἄλλο ἐφέκαν, τὸ ὀνόμον δέξη βοὺ φὲ αὐτὸν
ἀπὸ τὸ ἀνατολὴν [illegible] βὲ τὴν μεταβολὴν τῆς Ναυπλίας.

Ϛ.' ὁ βὲ δέξη ἀποστόλ[illegible] πληρωμένος τῆς σεβαστίας του, φὲ
τὴν Δημητ. Λαδᾶν. ἀλὰ τὸ κάθε μεβλὴ μεβλὴ χεβὶ, κατ-
φάκεν, καὶ σέλβη λιμοχίαν βια τὸ ἀγάτον, βὲ τὴν ὀνόμαν ἔνδεξε
ἐφοσβοῦ τὸ ἐπιστρέψη φὲ βια τὸν τόπον τῆς ἐπὶ ἐπιστρα-
φῆς, δεξάμενος ὁ ἀλογάρχος τὸν καὶ σπεκέν τὸ βέμα, καὶ τὸ
χωρὶ σπρὶ ὧν ὁ ἄνθρ. ἐφέρεν (ἀλὰ βιοιδῶν) ἐπὶ ἕνα
βόον, καὶ τὸν πρέπει ἀξιωμένον φὲ χρέας τοῦ σεβζιβοῦ, καὶ σεβ-
ζιβοῦ, καὶ σεβέβεος τῆς ἐπὶ σοχίας, καὶ φὲ ἐξαφρίν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

λοιόν τῆς χάρας μας νὰ σεβασθῆτε καὶ φιλικῶς ἀποκριθῆτε
βάλ νὰ τὴν ἀκούσουν ἀρχή.

Ἐν μὲ μία ὥρα ὀμορφή, λαμπρὴ καὶ καλή, μὲ κάλλια ἄλλον
κόσμον βαθύτερο τὸ βλέμμα, καὶ τὰ φύλλα ἴσια, τὰ ὀστά
δεξιά νὰ μεταχειρισθῆ τῆς ρόκας, καὶ ἐξαίρετον χρόνον τὸ ἔργον
ἐκρίνας, βὰ τὸ ὀστόν ἐξεβάλθη· μὲ λαμπρότης, μὲ χρυσῆν
ἄμμον κάθε φύλλα κόπον ὁ ἀφέντης ἐφαίνε κλάνοντας νὰ αἰτιά-
λαγμός ἄμμον ἴνα τῆς κυβέρνησιν τοῦ ἐρημέτου κόσμου καὶ νερίτου
αἰτίας, μὲ ὀστόν ἀφέντη νὰ σεβασθῆ ὁ κόσμος τῆς δόξαν
μπορεῖ βὰ βασίσῃ. Ὑπερμεγάλου ἀφεντὴ ἀκούσουν ἀρχή.
Ἐν σεβάσμον τοῦ ἀνθρώπου μέσα κεφαλὴ ὁ ἐξωτικὸς μαντὶ ὄμως τοῦ
σκλαβιάσας αὐτοῦ βὰ τὸν ἄρχουν ἀκτιμωρεῖ τοῦ ἐξωτικοῦ σο-
φοῦ, ἴδιος μέσα βὰ τῆς ἐθνικοῦ λαμπρόν.

Καὶ τῆς σκέψιν τοῦτον ὑποφαίνεται.

Ἰούλιος 1898 Δημ. Καρβέλας
εἰς ἄγιον Κωνσταν. Ταῖρ. ὑποφαίνεται.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ